

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 26ης Οκτωβρίου 2000 *

Στην υπόθεση C-447/98 P,

Molkerei Großbraunshain GmbH, με έδρα το Altenburg (Γερμανία),

και

Bene Nahrungsmittel GmbH, με έδρα το Altenburg (Γερμανία),

εκπροσωπούμενες από τους M. Loschelder και T. Klingbeil, δικηγόρους Κολωνίας,
με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο M. Loesch, 4, rue
Carlo Hemmer,

αναιρεσείουσες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις
15 Σεπτεμβρίου 1998 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμή-
μα) στην υπόθεση T-109/97, Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel
κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-3533), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της
διατάξεως αυτής,

όπου οι έτεροι διάδικοι είναι

η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον J. L. Iglesias
Buhigues, νομικό σύμβουλο, και τον U. Wölker, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επι-

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

κουρούμενους από τον B. Wägenbaur, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής πρωτοδίκως,

υποστηριζόμενη από τη

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από την K. Rispal-Bellanger, υποδιευθύντρια στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και την C. Vasak, αναπληρώτρια γραμματέα εξωτερικών υποθέσεων της ίδιας διευθύνσεως, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Γαλλίας, 8 B, boulevard Joseph II,

παρεμβαίνουσα στην αναιρετική διαδικασία,

το Freistaat Thüringen, εκπροσωπούμενο από τον G. M. Berrisch, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο G. Harles, 8-10, rue Mathias Hardt,

και

η Molkerei und Weichkäseerei K.-H. Zimmermann GmbH, με έδρα το Falkenhain (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους P. Lotze και S. Lehr, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο R. Faltz, 6, rue Heinrich Heine,

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τον Β. Σκουρή, πρόεδρο τμήματος, τον R. Schintgen (εισηγητή) και την N. Colneric, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger

γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 7 Δεκεμβρίου 1998, η Molkerei Großbraunshain GmbH (στο εξής: Molkerei Großbraunshain) και η Bene Nahrungsmittel GmbH (στο εξής: Bene Nahrungsmittel) άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998 στην υπόθεση T-109/97, Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-3533, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η προσφυγή τους, με την οποία είχαν ζητήσει την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 123/97 της Επιτροπής, της 23ης Ιανουαρίου 1997, ο οποίος συμπληρώνει το παράρτημα του κανονισμού (ΕΚ) 1107/96 της Επιτροπής σχετικά με την καταχώριση των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προελεύσεως βάσει της προβλεπόμενης στο άρθρο 17 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92 διαδικασίας (ΕΕ L 22, σ. 19), ισχυριζόμενες ότι η καταχώριση της προστατευόμενης ονομασίας προελεύσεως «Altenburger Ziegenkäse» αφορούσε μια υπερβολικά εκτεταμένη γεωγραφική περιοχή.

- 2 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 1ης Ιουνίου 1999, επιτράπηκε στη Γαλλική Δημοκρατία να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής.

Κανονιστικό πλαίσιο

- 3 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουλίου 1992, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προελεύσεως των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 208, σ. 1), θέτει, όπως αναφέρεται στα άρθρα 1, παράγραφος 1, και 2, παράγραφος 1, τους κανόνες της κοινοτικής προστασίας των ονομασιών προελεύσεως και των γεωγραφικών ενδείξεων, στις ευεργετικές διατάξεις των οποίων μπορούν να υπαχθούν ορισμένα γεωργικά προϊόντα και ορισμένα τρόφιμα.

- 4 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 2081/92:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως:

- α) “ονομασία προέλευσης”: το όνομα μιας περιοχής, ενός συγκεκριμένου τόπου ή, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, μιας χώρας, το οποίο χρησιμοποιείται στην περιγραφή ενός γεωργικού προϊόντος ή ενός τροφίμου:

— που κατάγεται από αυτή την περιοχή, το συγκεκριμένο τόπο ή τη χώρα αυτή

και

— του οποίου η ποιότητα ή τα χαρακτηριστικά οφείλονται κυρίως ή αποκλειστικά στο γεωγραφικό περιβάλλον, που περιλαμβάνει τους φυσικούς και ανθρώπινους παράγοντες, και του οποίου η παραγωγή, η μεταποίηση και η επεξεργασία λαμβάνουν χώρα στην οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή.»

- 5 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 2081/92 προβλέπει τα εξής: «Για να δικαιούται προστατευόμενης ονομασίας προέλευσης (ΠΟΠ) ή προστατευόμενης γεωγραφικής ένδειξης (ΠΓΕ) ένα γεωργικό προϊόν ή ένα τρόφιμο πρέπει να ανταποκρίνεται σε προδιαγραφές». Από την παράγραφο 2, στοιχεία γ' και δ', του ίδιου άρθρου προκύπτει ότι οι προδιαγραφές περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, «τη γεωγραφική οριοθέτηση» και «τα στοιχεία που αποδεικνύουν ότι το γεωργικό προϊόν ή το τρόφιμο κατάγεται από τη γεωγραφική περιοχή, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, στοιχείο α'».
- 6 Σύμφωνα με τη δωδέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2081/92, «για να δικαιούνται προστασίας σε κάθε κράτος μέλος, οι γεωγραφικές ενδείξεις και οι ονομασίες προέλευσης πρέπει να καταχωρούνται στο κοινοτικό επίπεδο». Κατά τη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη, «η διαδικασία καταχώρισης πρέπει να επιτρέπει σε κάθε πρόσωπο που είναι ατομικά και άμεσα ενδιαφερόμενο να μπορεί να ασκεί τα δικαιώματά του, κοινοποιώντας την ένστασή του διά του κράτους μέλους στην Επιτροπή».
- 7 Τα άρθρα 5 έως 7 του κανονισμού 2081/92 προβλέπουν τη λεγόμενη «συνήθη» διαδικασία καταχωρίσεως των ονομασιών προελεύσεως και των γεωγραφικών ενδείξεων. Οι αιτήσεις καταχωρίσεως των ομάδων παραγωγών ή/και μεταποιητών ή, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, των φυσικών ή νομικών προσώπων (άρθρο 5, παράγραφοι 1 και 2) απευθύνονται στο κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται η γεωγραφική περιοχή (άρθρο 5, παράγραφος 4). Το κράτος μέλος ελέγχει εάν η αίτηση είναι αιτιολογημένη [δικαιολογημένη] και τη διαβιβάζει στην Επιτροπή μαζί, μεταξύ άλλων, με τις προδιαγραφές που αναφέρονται στο άρθρο 4 (άρθρο 5, παράγραφος 5).
- 8 Εντός προθεσμίας έξι μηνών, η Επιτροπή ελέγχει, με εξέταση κατά τους τύπους, εάν η αίτηση καταχωρίσεως περιλαμβάνει όλα τα στοιχεία που προβλέπονται στο

άρθρο 4 (άρθρο 6, παράγραφος 1). Αν η Επιτροπή καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η ονομασία πληροί τις προϋποθέσεις προστασίας, προβαίνει σε δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (άρθρο 6, παράγραφος 2). Εάν δεν κοινοποιηθεί στην Επιτροπή καμία ένσταση κράτους μέλους ή φυσικού ή νομικού προσώπου έχοντος έννομο συμφέρον σύμφωνα με το άρθρο 7, η ονομασία καταχωρίζεται σε μητρώο που τηρεί η Επιτροπή με τίτλο «Μητρώο προστατευόμενων ονομασιών προέλευσης και προστατευόμενων γεωγραφικών ενδείξεων» (άρθρο 6, παράγραφος 3). Οι καταχωριζόμενες στο μητρώο ονομασίες δημοσιεύονται στη συνέχεια στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (άρθρο 6, παράγραφος 4). Αντίθετα, εάν, με βάση την εξέταση που προβλέπεται στην παράγραφο 1, η Επιτροπή συμπεράνει ότι η ονομασία δεν πληροί τους όρους προστασίας, αποφασίζει, με τη διαδικασία του άρθρου 15, να μην πραγματοποιήσει τη δημοσίευση που προβλέπεται στην παράγραφο 2 του άρθρου 6 (άρθρο 6, παράγραφος 5).

9 Το άρθρο 7 του κανονισμού 2081/92 ρυθμίζει τη διαδικασία προβολής ενστάσεων κατά της καταχώρισεως. Προβλέπει τα εξής:

«1. Εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία της δημοσίευσης στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 2, κάθε κράτος μέλος μπορεί να προβάλει ένσταση κατά της κατακύρωσης [καταχώρισης].

2. Οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών μεριμνούν ώστε κάθε πρόσωπο που μπορεί να αποδείξει έννομο οικονομικό συμφέρον να έχει τη δυνατότητα να λάβει γνώση της αίτησης. Επιπλέον, σύμφωνα με την κατάσταση που επικρατεί σ' αυτά, τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν την πρόσβαση και άλλων ενδιαφερομένων που έχουν έννομο συμφέρον.

3. Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, εφόσον έχει έννομο συμφέρον, μπορεί να προβάλει ένσταση για την καταχώριση αποστέλλοντας δήλωση δεόντως αιτιολογημένη

στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους στο οποίο κατοικεί ή είναι εγκατεστημένο. Η αρμόδια αρχή λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για να ληφθούν υπόψη οι εν λόγω παρατηρήσεις ή η προβληθείσα ένσταση εντός των τασσομένων προθεσμιών.

4. Για να είναι παραδεκτή, η ένσταση πρέπει:

- είτε να αποδεικνύει ότι δεν πληρούνται οι όροι που αναφέρονται στο άρθρο 2,
- είτε να αποδεικνύει ότι η καταχώριση του προτεινόμενου ονόματος θα ζημίωνε την ύπαρξη πλήρως ή μερικώς ομώνυμης ονομασίας ή σήματος ή την ύπαρξη προϊόντων που κυκλοφορούν νομίμως στην αγορά τη στιγμή της δημοσίευσης του παρόντος κανονισμού στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*,
- είτε να προσδιορίζει τα στοιχεία από τα οποία προκύπτει ο κοινός χαρακτήρας του ονόματος του οποίου ζητείται η καταχώριση.

5. Όταν μια ένσταση είναι παραδεκτή κατά την έννοια της παραγράφου 4, η Επιτροπή καλεί τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη να επιδιώξουν την επίτευξη συμφωνίας μεταξύ τους, σύμφωνα με τις εσωτερικές τους διαδικασίες, εντός προθεσμίας τριών μηνών:

- α) Εάν επιτευχθεί η συμφωνία αυτή, τα εν λόγω κράτη μέλη κοινοποιούν στην Επιτροπή όλα τα στοιχεία που επέτρεψαν την επίτευξη της εν λόγω συμφωνίας καθώς και τη γνώμη του αιτούντος και του ενισταμένου. Εάν δεν τροποποιήθηκαν τα στοιχεία που υποβλήθηκαν δυνάμει του άρθρου 5, η Επιτροπή ενεργεί σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 4. Στην αντίθετη περίπτωση, η Επιτροπή κινεί εκ νέου τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 7.

β) Εάν δεν επιτευχθεί συμφωνία, η Επιτροπή λαμβάνει απόφαση με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 15, λαμβάνοντας υπόψη τις θεμιτές και παραδοσιακές χρήσεις και τους πράγματι υφιστάμενους κινδύνους σύγχυσης. Εάν αποφασιστεί να γίνει η καταχώριση, η Επιτροπή προβαίνει στη δημοσίευση σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 4.»

10 Το άρθρο 17 του κανονισμού 2081/92 προβλέπει την αποκαλούμενη «απλοποιημένη» ή «συνοπτική» διαδικασία καταχώρισεως, η οποία εφαρμόζεται στην καταχώριση των ήδη υφισταμένων κατά την ημερομηνία έναρξεως ισχύος του κανονισμού ονομασιών. Το άρθρο αυτό ορίζει τα εξής:

«1. Εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία έναρξης ισχύος του παρόντος κανονισμού, τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή ποιες από τις νομίμως προστατευόμενες ονομασίες τους ή, στα κράτη μέλη που δεν υπάρχει σύστημα προστασίας, ποιες από τις ονομασίες που έχουν καθιερωθεί με τη χρήση επιθυμούν να καταχωρήσουν δυνάμει του παρόντος κανονισμού.

2. Η Επιτροπή καταχωρεί, με τη διαδικασία του άρθρου 15, τις ονομασίες που αναφέρονται στην παράγραφο 1 οι οποίες συμφωνούν με τα άρθρα 2 και 4. Το άρθρο 7 δεν εφαρμόζεται. Ωστόσο, οι κοινές ονομασίες δεν καταχωρούνται.

3. Τα κράτη μέλη μπορούν να διατηρούν την εθνική προστασία των ονομασιών που ανακοινώνονται σύμφωνα με την παράγραφο 1 μέχρι την ημερομηνία που θα ληφθεί απόφαση για την καταχώριση.»

11 Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 2081/92 ορίζει τα εξής:

«Οι καταχωρημένες ονομασίες προέλευσης προστατεύονται από:

- α) οποιαδήποτε άμεση ή έμμεση εμπορική χρήση μιας καταχωρημένης ονομασίας για προϊόντα που δεν καλύπτονται από την καταχώρηση, εφόσον τα προϊόντα αυτά είναι συγκρίσιμα με τα προϊόντα που έχουν καταχωρηθεί με την ονομασία αυτή ή εφόσον η χρήση αυτή αποτελεί εκμετάλλευση της φήμης της προστατευόμενης ονομασίας·
- β) κάθε αντιποίηση, απομίμηση ή υπαινιγμός, ακόμη και αν αναφέρεται η πραγματική καταγωγή του προϊόντος ή εάν η προστατευόμενη ονομασία χρησιμοποιείται σε μετάφραση ή συνοδεύεται από εκφράσεις όπως: “είδος”, “τύπος”, “μέθοδος”, “τρόπος”, “απομίμηση” ή παρόμοιες·
- γ) οποιαδήποτε άλλη ψευδή ή απατηλή ένδειξη τόσον όσον αφορά την προέλευση, την καταγωγή, τη φύση ή τις ουσιαστικές ιδιότητες του προϊόντος, αναγραφόμενη στη συσκευασία ή το περιτύλιγμα, στο διαφημιστικό υλικό ή σε έγγραφα που αφορούν το συγκεκριμένο προϊόν, καθώς και τη χρησιμοποίηση για τη συσκευασία του προϊόντος δοχείου που μπορεί να οδηγήσει σε εσφαλμένη εντύπωση ως προς την καταγωγή του·
- δ) οποιαδήποτε άλλη πρακτική ικανή να παραπλανήσει το κοινό όσον αφορά την πραγματική καταγωγή του προϊόντος.

Όταν μια καταχωρημένη ονομασία περιέχει την ονομασία ενός γεωργικού προϊόντος ή τροφίμου που θεωρείται κοινή, η χρήση αυτής της κοινής ονομασίας για το

συγκεκριμένο γεωργικό προϊόν ή τρόφιμο δεν θεωρείται ότι αντιτίθεται στα στοιχεία α' ή β' του πρώτου εδαφίου».

- 12 Όσον αφορά τη θέσπιση των μέτρων που προβλέπει, ο κανονισμός 2081/92 διευκρινίζει, με το άρθρο 15, τα εξής:

«Η Επιτροπή επικουρείται από μια επιτροπή την οποία αποτελούν αντιπρόσωποι των κρατών μελών και της οποίας προεδρεύει ο αντιπρόσωπος της Επιτροπής.

Ο αντιπρόσωπος της Επιτροπής υποβάλλει στην εν λόγω επιτροπή σχέδιο των μέτρων που πρόκειται να ληφθούν. Η επιτροπή διατυπώνει τη γνώμη της για το σχέδιο αυτό σε προθεσμία που μπορεί να ορίσει ο πρόεδρος ανάλογα με τον επείγοντα χαρακτήρα του θέματος. Η γνώμη διατυπώνεται με την πλειοψηφία που προβλέπεται στο άρθρο 148, παράγραφος 2, της Συνθήκης για την έκδοση των αποφάσεων που καλείται να λάβει το Συμβούλιο μετά από πρόταση της Επιτροπής. Κατά την ψηφοφορία στην επιτροπή, οι ψήφοι των αντιπροσώπων των κρατών μελών σταθμίζονται σύμφωνα με το προαναφερόμενο άρθρο. Ο πρόεδρος δεν λαμβάνει μέρος στην ψηφοφορία.

Η Επιτροπή θεσπίζει τα σχεδιαζόμενα μέτρα όταν είναι σύμφωνα με τη γνώμη της επιτροπής.

Όταν τα σχεδιαζόμενα μέτρα δεν είναι σύμφωνα με τη γνώμη της επιτροπής, ή ελλείψει γνώμης, η Επιτροπή υποβάλλει χωρίς καθυστέρηση στο Συμβούλιο πρόταση σχετικά με τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν. Το Συμβούλιο αποφασίζει με ειδική πλειοψηφία.

Εάν, μετά την παρέλευση προθεσμίας τριών μηνών από την υποβολή της πρότασης στο Συμβούλιο, το Συμβούλιο δεν έχει αποφασίσει, τα προτεινόμενα μέτρα θεσπίζονται από την Επιτροπή.»

- 13 Ο κανονισμός 2081/92 δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* στις 24 Ιουλίου 1992. Σύμφωνα με το άρθρο του 18, άρχισε να ισχύει δώδεκα μήνες μετά την ημερομηνία αυτή, δηλαδή στις 25 Ιουλίου 1993.

Ιστορικό της διαφοράς και διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου

- 14 Το ιστορικό της διαφοράς, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 7 έως 9 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, είναι το εξής.
- 15 Στις 20 Δεκεμβρίου 1993 οι γερμανικές αρχές εξέδωσαν κανονισμό περί τροποποιήσεως, ιδίως, του κανονισμού περί τυροκομικών. Στο παράρτημα του κανονισμού περί τυροκομικών, όπως τροποποιήθηκε, καταχωρίστηκε, μεταξύ άλλων, ως ονομασία προελεύσεως η ονομασία «Altenburger Ziegenkäse». Η καλυπτόμενη από την εν λόγω ονομασία γεωγραφική περιοχή παραγωγής περιελάμβανε τα καντόνια Altenburg, Schmölln, Gera, Zeitz, Geithain, Grimma, Wurzen και Borna, καθώς και την πόλη Gera. Τα ονόματα των εν λόγω καντονίων άλλαξαν στη συνέχεια — επί παραδείγματι τα καντόνια Schmölln και Altenburg μετονομάστηκαν σε Altenburger Land — αλλά η καλυπτόμενη από την ονομασία Altenburger Ziegenkäse γεωγραφική περιοχή παρέμεινε αμετάβλητη.
- 16 Με έγγραφο της 26ης Ιανουαρίου 1994, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ζήτησε από την Επιτροπή την καταχώριση, δυνάμει του άρθρου 17 του κανονισμού 2081/92, της ονομασίας «Altenburger Ziegenkäse» ως προστατευόμενης ονομασίας προελεύσεως (ΠΟΠ).
- 17 Η Molkerei Großbraunshain, η οποία παρασκευάζει από το 1898 τυρί διατιθέμενο στο εμπόριο υπό την ονομασία «Altenburger Ziegenkäse», και η Bene Nahrungsmittel, η οποία κατέχει όλες τις μετοχές της πρώτης, προέβησαν σε σειρά διαβημάτων, τόσο σε εθνικό όσο και σε κοινοτικό επίπεδο, προκειμένου να επέλθει

μεταβολή στην καλυπτόμενη από την ονομασία αυτή γεωγραφική περιοχή. Στις 4 Απριλίου 1995 υπέβαλαν σχετική ένσταση στο αρμόδιο γερμανικό υπουργείο και στις 9 Αυγούστου 1995 καταγγέλια στην Επιτροπή, με την οποία την κάλεσαν να ασκήσει, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 226 ΕΚ), προσφυγή λόγω παραβάσεως κατά της Γερμανίας.

18 Οι νυν αναιρεσείουσες (στο εξής: αναιρεσείουσες) στήριξαν τα διαβήματά τους στον ισχυρισμό ότι η γεωγραφική περιοχή που είχε χαρακτηριστεί ως περιοχή παραγωγής του «Altenburger Ziegenkäse» αφενός με τον κανονισμό περί τυροκομικών και αφετέρου με την αίτηση καταχωρίσεως που είχε υποβληθεί στην Επιτροπή ήταν υπερβολικά εκτεταμένη, διότι περιελάμβανε διάφορα καντόνια κείμενα στη Σαξονία και στη Σαξονία-Ανχalt, όπως το καντόνι Wurzen, όπου είναι εγκατεστημένη η εταιρία Molkerei und Weichkäse K-H. Zimmermann GmbH (στο εξής: Zimmermann), η οποία επίσης παρασκευάζει από το 1936 ένα τυρί που διατίθεται στο εμπόριο με την ονομασία «Altenburger Ziegenkäse». Κατά τις αναιρεσείουσες, η περιοχή παραγωγής έπρεπε να περιοριστεί στο καντόνι Altenburger Land της Θουριγγίας, διότι το προϊόν «Altenburger Ziegenkäse» δεν μπορεί να προέρχεται παρά από το καντόνι που του έδωσε το όνομά του.

19 Ο αρμόδιος Γερμανός υπουργός απέρριψε την ένσταση των αναιρεσειουσών με έγγραφο της 13ης Ιουλίου 1995 και διευκρίνισε τους λόγους οι οποίοι οδήγησαν στην επίδικη οριοθέτηση της γεωγραφικής περιοχής.

20 Η Γενική Διεύθυνση Γεωργίας (ΓΔ VI) της Επιτροπής απάντησε με έγγραφο της 18ης Μαρτίου 1996 ότι είχε την πρόθεση να εισηγηθεί στην Επιτροπή να θέσει την καταγγελία των αναιρεσειουσών στο αρχείο, καλώντας πάντως την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να παράσχει συμπληρωματικές πληροφορίες για την επίδικη γεωγραφική περιοχή παραγωγής. Με έγγραφα της 31ης Ιουλίου, της 12ης Νοεμβρίου και της 28ης Νοεμβρίου 1996, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κοινοποίησε στην Επιτροπή τις σχετικές συμπληρωματικές πληροφορίες.

- 21 Με την έκδοση του κανονισμού 123/97, η Επιτροπή προέβη, μεταξύ άλλων, στην καταχώριση της ονομασίας «Altenburger Ziegenkäse» ως προστατευόμενης ονομασίας προελεύσεως υπό την έννοια του κανονισμού 2081/92.
- 22 Με την πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 123/97, η Επιτροπή υπενθύμισε ότι, «όσον αφορά ορισμένες ονομασίες που κοινοποιήθηκαν από τα κράτη μέλη κατά την έννοια του άρθρου 17 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92, εξιτήθησαν συμπληρωματικές πληροφορίες για να εξασφαλισθεί η συμφωνία των εν λόγω ονομασιών με τα άρθρα 2 και 4 του εν λόγω κανονισμού· ότι, κατόπιν ελέγχου των εν λόγω συμπληρωματικών πληροφοριών, προκύπτει ότι οι εν λόγω ονομασίες είναι σύμφωνες με τα εν λόγω άρθρα».
- 23 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Απριλίου 1997, οι αναιρεσείουσες άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ), προσφυγή με την οποία ζήτησαν κατ' ουσίαν την ακύρωση του κανονισμού 123/97 της Επιτροπής. Οι αναιρεσείουσες ισχυρίστηκαν ότι, σε αντίθεση με τις διατάξεις των άρθρων 2, παράγραφος 2, στοιχείο α', και 4, παράγραφος 2, στοιχεία γ' και δ', του κανονισμού 2081/92, δυνάμει των οποίων η γεωγραφική περιοχή που καλύπτει μια ονομασία πρέπει, κατά την άποψή τους, να περιορίζεται στο έδαφος, το όνομα του οποίου αντιστοιχεί στην εν λόγω ονομασία, η καλυπτόμενη από την ονομασία «Altenburger Ziegenkäse» γεωγραφική περιοχή υπερβαίνει τα όρια του καντονίου Altenburger Land, οπότε παρέχεται η δυνατότητα σε εταιρίες εγκατεστημένες εκτός του καντονιού αυτού να χρησιμοποιούν την ονομασία αυτή επί ζημιά των συμφερόντων των αναιρεσειουσών.
- 24 Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι αναιρεσείουσες ισχυρίστηκαν ότι η Επιτροπή παρέβη τις ανωτέρω διατάξεις του κανονισμού 2081/92, καθώς και την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, ότι ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας, διότι δέχθηκε αυτούσια την ανακοίνωση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, χωρίς να ασκήσει την εξουσία εκτιμήσεως που της παρέχει το άρθρο 15 του κανονισμού 2081/92, και ότι πρόσβαλε τα δικαιώματα υπερασπίσεως των αναιρεσειουσών, καθόσον, επιλέγοντας την απλοποιημένη διαδικασία του άρθρου 17 του κανονισμού 2081/92, τους στέρησε το δικαίωμα να αντιταχθούν στη σχεδιαζόμενη καταχώριση, το οποίο θα είχαν κατά τη συνήθη διαδικασία των άρθρων 5 έως 7.

25 Με χωριστό δικόγραφο το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Ιουλίου 1997, η Επιτροπή προέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής. Η Επιτροπή, προς στήριξη της ενστάσεώς της, ισχυρίστηκε, πρώτον, ότι ο κανονισμός 123/97 δεν έθιξε τα δικαιώματα των αναιρεσειουσών, δεύτερον, ότι δεν τις αφορούσε ατομικά, ότι δεν είχαν δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής, τρίτον, λόγω της ακροάσεώς τους από την Επιτροπή πριν από την έκδοση του κανονισμού 123/97 ή, τέταρτον, λόγω του περιορισμού των δικονομικών δικαιωμάτων τους εξαιτίας της εφαρμογής της απλοποιημένης διαδικασίας καταχώρισεως, και, πέμπτον, ότι οι αναιρεσειούσες δεν είχαν έννομο συμφέρον προς άσκηση της προσφυγής.

26 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη το Πρωτοδικείο έκανε δεκτή την ένσταση, οπότε απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη.

Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

27 Με τις σκέψεις 50 και 51 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Πρωτοδικείο, αφού υπενθύμισε την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως που ασκεί ιδιώτης κατά κανονισμού, διαπίστωσε ότι ο κανονισμός 123/97, πόρρω απέχοντας του να απευθύνεται σε συγκεκριμένους επιχειρηματίες όπως οι αναιρεσειούσες εταιρίες, αναγνωρίζει σε κάθε επιχείρηση, τα προϊόντα της οποίας ανταποκρίνονται στις προβλεπόμενες προδιαγραφές, το δικαίωμα να τα εμπορεύεται υπό την προστατευόμενη ονομασία προελεύσεως «Altenburger Ziegenkäse» και επομένως συνιστά μέτρο γενικής ισχύος που εφαρμόζεται επί αντικειμενικώς προσδιοριζόμενων καταστάσεων και παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων που ορίζονται γενικώς και αφηρημένως, ήτοι έναντι όλων των επιχειρήσεων που παράγουν προϊόν εμφανίζον αντικειμενικώς προσδιορισμένα χαρακτηριστικά γνωρίσματα.

28 Όσον αφορά τα επιχειρήματα των αναιρεσειουσών ότι το «Altenburger Ziegenkäse» παράγεται μόνο από δύο παραγωγούς, τη Molkerei Großbraunshain και την

Zimmermann, ότι ο αριθμός των παραγωγών θα παραμείνει αμετάβλητος για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα και ότι το ενδεχόμενο της παραγωγής «Altenburger Ziegenkäse» από άλλους παραγωγούς είναι τόσο απίθανο ώστε να αποκλείεται, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, με τη σκέψη 52 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξεως δεν θίγεται από τη δυνατότητα ακριβούς, κατά το μάλλον ή ήττον, προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμα και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται σε δεδομένη στιγμή, εφόσον διαπιστώνεται ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται δυνάμει αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως που καθορίζεται σε σχέση με τον σκοπό που επιδιώκει η πράξη αυτή (απόφαση της 11ης Ιουλίου 1968, 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 791).

29 Στην προκειμένη περίπτωση το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τις σκέψεις 53 έως 55 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, τα εξής:

- ο κανονισμός 123/97 παρέχει προστασία για μια αντικειμενικώς προσδιορισμένη γεωγραφική περιοχή,
- η επιχειρηματολογία σχετικά με τον αμετάβλητο αριθμό των παραγωγών συνιστά απλή υπόθεση,
- το οικονομικό όφελος της προστασίας που παρέχει ο κανονισμός 123/97 καρπώνονται όχι μόνον οι παραγωγοί του προϊόντος «Altenburger Ziegenkäse», αλλά και οι παραγωγοί αγελαδινού και αιγείου γάλακτος που μεταποιείται σε «Altenburger Ziegenkäse».

30 Από το σύνολο των στοιχείων αυτών το Πρωτοδικείο συνήγαγε, στη σκέψη 56 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο κανονισμός 123/97 ενέχει, ως εκ της φύσεως και του περιεχομένου του, κανονιστικό χαρακτήρα και δεν συνιστά απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 189, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 249,

τέταρτο εδάφιο, ΕΚ). Λαμβάνοντας όμως υπόψη ότι, υπό ορισμένες περιστάσεις, ακόμη και μια κανονιστική πράξη, εφαρμοζόμενη επί του συνόλου των ενδιαφερόμενων επιχειρηματιών, μπορεί να αφορά ατομικώς ορισμένους από αυτούς, εφόσον τους θίγει λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών τους ή πραγματικής καταστάσεως που τους χαρακτηρίζει έναντι οποιουδήποτε άλλου προσώπου (απόφαση της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψεις 19 και 20), το Πρωτοδικείο εξέτασε αν τούτο συνέβαινε στην περίπτωση των αναιρεσεiousών.

31 Όσον αφορά το ότι οι αναιρεσεiousες επικαλούνταν συναφώς το γεγονός ότι, κατά τη διάρκεια της προηγηθείσας της εκδόσεως του κανονισμού 123/97 διαδικασίας, έτυχαν ακροάσεως εκ μέρους της Επιτροπής, αφενός, ενώ της προσήπταν ότι είχε θίξει τα δικονομικά δικαιώματά τους, αφετέρου, επειδή είχε επιλέξει τη διαδικασία του άρθρου 17 του κανονισμού 2081/92, μολονότι δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της διατάξεως αυτής, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, πρώτον, με τη σκέψη 60 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι οι αναιρεσεiousες δεν αμφισβήτησαν τη νομιμότητα της διαδικασίας του άρθρου 17 του κανονισμού 2081/92 με το αιτιολογικό ότι έθιγε τα νομίμως προσδοκώμενα δικαιώματα συμμετοχής που πρέπει να διασφαλίζονται σε όλους τους επιχειρηματίες που έχουν συμφέροντα σε σχέση με την καταχώριση μιας προστατευόμενης ονομασίας προελεύσεως και, δεύτερον, ότι ούτε η διαδικασία εκπονήσεως των κανονιστικών πράξεων ούτε οι ίδιες οι κανονιστικές πράξεις, ως μέτρα γενικής ισχύος, απαιτούν, δυνάμει των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, μεταξύ των οποίων καταλέγεται το δικαίωμα ακροάσεως, τη συμμετοχή των θιγόμενων από τις πράξεις αυτές προσώπων, τα συμφέροντα των οποίων θεωρείται ότι εκπροσωπούνται από τα όργανα που καλούνται να εκδώσουν τις πράξεις αυτές.

32 Κατόπιν αυτών, το Πρωτοδικείο δέχτηκε, με τη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι «επειδή πρόκειται για το παραδεκτό της παρούσας προσφυγής, η οποία βάλλει κατά του κανονισμού 123/97, εκδοθέντος μετά την περάτωση νομοθετικής διαδικασίας αποκλείουσας οποιοδήποτε δικονομικό δικαίωμα των ενδιαφερόμενων επιχειρηματιών, (...) δεν αρκεί οι αναιρεσεiousες να αμφισβητούν απλώς τη συνδρομή στην προκειμένη περίπτωση των προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 17 του κανονισμού 2081/92 προκειμένου να συναγάγουν το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή όφειλε να προσφύγει στην άλλη νομοθετική διαδικασία, η οποία προβλέπεται από τα άρθρα 5 έως 7 και η οποία θα τους παρείχε δικονομικά δικαιώματα δυνάμενα να τους επιτρέψουν την άσκηση προσφυγής. Πράγματι, η συναφής επιχειρηματολογία επιδιώκει την αμφισβήτηση της νομικής βάσεως του κανονισμού [123/97] και υπό την έννοια αυτή εμπίπτει στην εξέταση της ουσίας».

- 33 Το Πρωτοδικείο διασαφήνισε τα ανωτέρω δεχόμενο, με τη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι «η στοχεύουσα τον νομοθέτη αιτίαση ότι επέλεξε, μεταξύ των δύο προβλεπόμενων νομοθετικών διαδικασιών, εκείνη που αποστερεί τους ενδιαφερομένους από δικονομικά δικαιώματα στερείται λυσιτελείας κατά την εκτίμηση του παραδεκτού προσφυγής στρεφόμενης κατά της κανονιστικής πράξεως που εκδόθηκε μετά το πέρας της επιλεγείσας νομοθετικής διαδικασίας, πράξεως η οποία απολαύει, καταρχήν, του τεκμηρίου της νομιμότητας (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1994, C-137/92 P, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-2555, σκέψη 48), εκτός και αν αποδεικνύεται ότι η επιλογή του νομοθέτη συνιστά καταστρατήγηση διαδικασίας».
- 34 Συναφώς το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τις σκέψεις 63 έως 65, ότι στην προκειμένη περίπτωση
- οι αναιρεσείουσες δεν προσκόμισαν κανένα ενδεικτικό στοιχείο, ικανό να καταδείξει ότι η Επιτροπή, σε συμπαιγνία ενδεχομένως με την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, επέλεξε την απλοποιημένη νομοθετική διαδικασία με σκοπό ακριβώς να παρακαμφθούν οι περιστάσεις της συγκεκριμένης περίπτωσης και να αποφευχθεί η εφαρμογή της συνήθους διαδικασίας, η οποία αναγνωρίζει υπέρ των αναιρεσείουσών δικονομικά δικαιώματα,
 - απο γερμανικής πλευράς, η προστασία της ονομασίας «Altenburger Ziegenkäse» με τον κανονισμό περί τυροκομικών επετεύχθη επίσης μετά ορισμένη νομοθετική διαδικασία, κατά την οποία το ζήτημα της γεωγραφικής περιοχής του προϊόντος «Altenburger Ziegenkäse» συζητήθηκε ρητώς, προτού επιλυθεί με τον αμφισβητούμενο από τις αναιρεσείουσες τρόπο τόσο σε εθνικό όσο και σε κοινοτικό επίπεδο,
 - δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι ενήργησε κατά καταστρατήγηση διαδικασίας, επειδή δεν αντιτάχθηκε, κατά την έκδοση του κανονισμού 123/97, στην οριοθέτηση της επίδικης γεωγραφικής περιοχής στην οποία είχε προβεί ο Γερμανός νομοθέτης, αφού ο Γερμανός νομοθέτης ήταν αρμοδιότερος από τον κοινοτικό για να προσδιορίσει τη γεωγραφική αυτή περιοχή, λαμβάνοντας υπόψη τις περιφερειακές ιδιομορφίες παραγωγής και εμπορίας.

35 Από τα ανωτέρω το Πρωτοδικείο συνήγαγε, στη σκέψη 66 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι «το γεγονός ότι η Επιτροπή επέλεξε τη νομοθετική διαδικασία του άρθρου 17 αντί της προβλεπόμενης από τα άρθρα 5 έως 7 του κανονισμού 2081/92, προκειμένου να εκδώσει τον επίδικο κανονισμό, δεν είναι ικανό να εξατομικεύσει τις αναιρεσεύουσες, κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης».

36 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο τόνισε, με τις σκέψεις 67 και 68 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ούτε το απλό γεγονός και μόνον ότι οι αναιρεσεύουσες διατύπωσαν την άποψή τους ενώπιον της Επιτροπής πριν από την έκδοση του κανονισμού 123/97 μπορεί να τις εξατομικεύσει έναντι κάθε άλλου επιχειρηματία, αφού οι διατάξεις του άρθρου 17 του κανονισμού 2081/92 δεν τους αναγνωρίζουν κανένα δικαίωμα δικονομικής φύσεως, η επίδικη νομοθετική διαδικασία, ως εκ της φύσεώς της, δεν επιβάλλει στον νομοθέτη την υποχρέωση σεβασμού του δικαιώματος ακροάσεως όλων των θιγόμενων προσώπων και, ελλείψει ρητώς διασφαλιζόμενων δικονομικών δικαιωμάτων, θα ήταν αντίθετο προς το γράμμα και το πνεύμα του άρθρου 173 της Συνθήκης το να παρέχεται η δυνατότητα σε κάθε ιδιώτη, ως εκ του ότι συμμετέσχε στο προπαρασκευαστικό στάδιο μιας πράξεως νομοθετικής φύσεως, να ασκεί ακολούθως προσφυγή κατά της εν λόγω πράξεως (διάταξη της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, *Asocarne* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 40).

37 Λαμβάνοντας υπόψη τα ανωτέρω στοιχεία, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τις σκέψεις 69 έως 76 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η εκ μέρους των αναιρεσεύουσών παραπομπή σε ορισμένες αποφάσεις του Δικαστηρίου, με τις οποίες κρίθηκαν παραδεκτές οι προσφυγές ιδωτών κατά κανονισμών ή αποφάσεων που είχαν άλλους αποδέκτες, ήταν αλυσιτελής.

38 Όσον αφορά ειδικότερα την προαναφερθείσα απόφαση *Codorniu* κατά Συμβουλίου, το Πρωτοδικείο δέχτηκε, με τη σκέψη 71 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η οριοθέτηση υπερβολικά ευρείας γεωγραφικής περιοχής μπορεί, ασφαλώς, να οδηγήσει θεωρητικώς στη μείωση της πραγματικής αξίας μιας ονομασίας προελεύσεως, η οποία κάλυπτε προηγουμένως μικρότερη γεωγραφική έκταση, και να θίξει ενδεχομένως τα ειδικά δικαιώματα των επιχειρήσεων που κείνται στη μικρότερη αυτή γεωγραφική περιοχή και χρησιμοποιούν την εν λόγω ονομασία. Εντούτοις, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, αφού η εταιρία *Zimmermann* παρήγε και εμπορευόταν το επίδικο προϊόν υπό την ονομασία «*Altenburger Ziegenkäse*» ή υπό την παρεμφερή

ονομασία «Altenborger Zeege» από το 1936 και οι αναιρεσείδουσες δεν πέτυχαν να περιορίσουν, σε εθνικό επίπεδο, την ονομασία αυτή σε μικρότερη γεωγραφική περιοχή, ήτοι στο καντόνι Altenburger Land, οι αναιρεσείδουσες δεν είχαν προσκομίσει κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι ο κανονισμός 123/97 είχε αποδυναμώσει τα δικαιώματά τους υπό την ανωτέρω έννοια.

39 Από το σύνολο των σκέψεων αυτών το Πρωτοδικείο συνήγαγε, στη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο κανονισμός 123/97 δεν αφορούσε ατομικά τις αναιρεσείδουσες και ότι επομένως η προσφυγή έπρεπε να κηρυχθεί απαράδεκτη, χωρίς να απαιτείται η εξέταση των ζητημάτων αν ο εν λόγω κανονισμός τις έβλαπτε όντως από νομική άποψη και αν στοιχειοθετούνταν έννομο συμφέρον τους προς άσκηση προσφυγής.

40 Το Πρωτοδικείο πρόσθεσε, με τη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι, στον βαθμό που οι αναιρεσείδουσες εκτιμούσαν ότι είναι ασυμβίβαστο προς τις αρχές του κράτους δικαίου να μην τους παρέχεται δικαστική προστασία κατά του κανονισμού 123/97, δεν απέδειξαν εντούτοις, αλλ' ούτε ισχυρίστηκαν, ότι τους ήταν ανέφικτο, από απόψεως δικαίου, να προσφύγουν σε εθνικό δικαστήριο, το οποίο θα μπορούσε, αν το έκρινε αναγκαίο, να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ) σχετικά με το κύρος του κανονισμού αυτού.

Η αίτηση αναιρέσεως

41 Προς στήριξη της αιτήσεώς τους, οι αναιρεσείδουσες, υποστηριζόμενες από το Freistaat Thüringen, ισχυρίζονται κυρίως ότι η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη ενέχει νομικά σφάλματα, διότι το συμπέρασμα ότι ο επίδικος κανονισμός δεν τις αφορά ατομικά συνιστά παράβαση του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης. Επομένως, φρονούν ότι η προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή και να εξεταστεί επί της ουσίας.

42 Πρώτον, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι, αν ληφθεί υπόψη η συγκεκριμένη κατάσταση εν προκειμένω, κακώς το Πρωτοδικείο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο κανονισμός 123/97 αφορά μια κατηγορία προσώπων που ορίζεται γενικώς και αφηρημένως και ότι συνεπώς κατά την έκδοση του κανονισμού δεν ήταν γνωστή η κατηγορία των προσώπων που θα είχαν το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής. Συναφώς τονίζουν κατ' αρχάς ότι από εκατό ήδη ετών δύο μόνο επιχειρήσεις, και συγκεκριμένα οι ίδιες και η εταιρία Zimmermann, παράγουν βιομηχανικά και εμπορεύονται «Altenburger Ziegenkäse» υπό την ονομασία αυτή. Εξάλλου, λόγω της μικρής εκτάσεως της γεωγραφικής περιοχής την οποία αφορά ο κανονισμός 123/97 και, κατά μείζονα λόγο, του καντονιού Altenburger Land, καθώς και λόγω της ανεπαρκούς παραγωγής αιγείου γάλακτος στην εν λόγω περιοχή, το οποίο είναι απαραίτητο για την παρασκευή του τυριού αυτού, ο αριθμός των παραγωγών δεν μπορεί, στην πράξη, να ποικίλλει.

43 Δεύτερον, οι αναιρεσείουσες τονίζουν ότι κακώς επίσης το Πρωτοδικείο δέχτηκε, με τη σκέψη 55 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο κανονισμός 123/97 τους παρέσχε ευρύτερη προστασία και ότι επομένως δεν είχαν ανάγκη δικαστικής προστασίας ούτε έννομο συμφέρον προς άσκηση προσφυγής. Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι, αντίθετα, πριν από την έναρξη της ισχύος του κανονισμού 123/97 το άρθρο 3 του Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb (του γερμανικού νόμου της 7ης Ιουνίου 1909 για την πάταξη του αθέμιτου ανταγωνισμού) τους παρείχε αποτελεσματική προστασία από την παραπλανητική χρησιμοποίηση της ονομασίας «Altenburger Ziegenkäse», αλλ' ότι, λόγω της οριοθετήσεως υπερβολικά ευρείας γεωγραφικής περιοχής, η ίδια η ονομασία έχει πλέον καταστεί ασαφής και έχει χάσει μέρος της αξίας της, καθόσον μπορεί πλέον να χρησιμοποιείται και για προϊόντα μη προερχόμενα από το καντόνι Altenburger Land.

44 Τρίτον, οι αναιρεσείουσες φρονούν ότι το Πρωτοδικείο ερμήνευσε εσφαλμένα τον κανονισμό 2081/92 και τις προβλεπόμενες από τον κανονισμό αυτό διαδικασίες, όταν απέρριψε τους ισχυρισμούς τους ότι η επιλογή της απλοποιημένης διαδικασίας του άρθρου 17 του κανονισμού 2081/92 τους στέρησε παρανόμως το δικαίωμα συμμετοχής στη διαδικασία καταχωρίσεως και, συνακόλουθα, το δικαίωμα προσβολής του κανονισμού 123/97.

- 45 Συναφώς οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν κατ' αρχάς ότι η απλοποιημένη διαδικασία δεν μπορεί να εφαρμόζεται μετά την παρέλευση της εξάμηνης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 2081/92. Δεδομένου όμως ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας συμπλήρωσε την αίτηση καταχωρίσεως του «Altenburger Ziegenkäse» δυόμισι και πλέον έτη μετά την παρέλευση της εν λόγω προθεσμίας, η Επιτροπή έπρεπε να εφαρμόσει τη συνήθη διαδικασία των άρθρων 5 έως 7 του κανονισμού 2081/92. Το Freistaat Thüringen προσθέτει ότι στο σημείο αυτό το Πρωτοδικείο δεν έπρεπε να περιοριστεί στην εξέταση του αν η επιλογή του κοινοτικού νομοθέτη αποτελούσε καταστρατήγηση διαδικασίας και ισχυρίζεται ότι, ακόμη και αν η επιλογή της απλοποιημένης διαδικασίας δεν αποτελούσε καταστρατήγηση αλλά ήταν απλώς αθέμιτη, οι αναιρεσείουσες εντούτοις στερήθηκαν παρانونώς των δικονομικών δικαιωμάτων τους, οπότε δεν νομοποιούνταν πλέον να ζητήσουν την ακύρωση του κανονισμού 123/97 βάσει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 46 Οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται στη συνέχεια ότι το Πρωτοδικείο πλανήθηκε περί το δίκαιο, όταν δέχτηκε, στη σκέψη 64 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η Επιτροπή καλώς βασίστηκε, όσον αφορά την οριοθέτηση της επίμαχης γεωγραφικής περιοχής, στις εκτιμήσεις και αποφάσεις του Γερμανού νομοθέτη και επεξέτεινε συνακόλουθα στο κοινοτικό πεδίο την ισχύ των νέων διατάξεων του γερμανικού κανονισμού περί τυροκομικών, χωρίς να ασκήσει αυτοτελώς τη δική της εξουσία εκτιμήσεως και λήψεως αποφάσεων.
- 47 Οι αναιρεσείουσες φρονούν, τέλος, ότι οι λόγοι που παραθέτει το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 70 και 71 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, με τις οποίες έκρινε ότι δεν αποδυναμώθηκαν τα δικαιώματά τους λόγω της οριοθετήσεως υπερβολικά ευρείας γεωγραφικής περιοχής με τον κανονισμό 123/97, δεν είναι βάσιμοι, αν μη τι άλλο επειδή το πεδίο εφαρμογής του γερμανικού κανονισμού περί τυροκομικών περιορίζεται στη γερμανική επικράτεια, ενώ ο κανονισμός 123/97 εφαρμόζεται σε όλα τα κράτη μέλη. Το Freistaat Thüringen προσθέτει ότι το να εξαρτάται το παραδεκτό μιας προσφυγής από την ύπαρξη του δικαιώματος του οποίου η απονομή αποτελεί ακριβώς το αντικείμενο της προσφυγής αποτελεί παράλογο και νομικά εσφαλμένο συλλογισμό.

48 Τέταρτον, οι αναιρεσεύουσες ισχυρίζονται ότι κακώς το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι δεν απέδειξαν, αλλ' ούτε ισχυρίστηκαν, ότι ήταν αδύνατο να επιτύχουν την προστασία των δικαιωμάτων τους αναιρεσιώντας στα εθνικά δικαστήρια και ζητώντας τους να υποβάλουν προδικαστικό ερώτημα δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης.

49 Πέμπτον, οι αναιρεσεύουσες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο κακώς αποφάνθηκε επί του παραδεκτού της προσφυγής χωρίς να εξετάσει το βάσιμό της. Οι αναιρεσεύουσες φρονούν ότι το Πρωτοδικείο έπρεπε, ακόμη και για να κρίνει το παραδεκτό της προσφυγής, να αποφανθεί επί των ουσιαστικών αιτιάσεων τους σχετικά με το ότι η Επιτροπή κακώς εφάρμοσε την απλοποιημένη διαδικασία του άρθρου 17 του κανονισμού 2081/92 για την καταχώριση της επίμαχης ονομασίας και κακώς δέχτηκε αυτούσια τα στοιχεία που περιέχονταν στην ανακοίνωση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας σχετικά με την οικεία γεωγραφική περιοχή.

50 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τη Γαλλική Δημοκρατία, ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως προδήλως απαράδεκτη, υπό την έννοια του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας. Η Zimmermann ζητεί από το Δικαστήριο να την απορρίψει ως εν μέρει απαράδεκτη και εν μέρει αβάσιμη ή, επικουρικά, ως πλήρως αβάσιμη.

51 Προς στήριξη των ενστάσεων απαραδέκτου, οι διάδικοι αυτοί ισχυρίζονται κυρίως ότι οι αναιρεσεύουσες βάλλουν κατά διαπιστώσεων και εκτιμήσεων του Πρωτοδικείου ως προς τα πραγματικά περιστατικά, εν γένει επαναλαμβάνουν απλώς τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα που διατύπωσαν πρωτοδίκως και παραλείπουν πλειστάκις να παραθέσουν με σαφήνεια τα βαλλόμενα στοιχεία της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως και τα νομικά επιχειρήματα στα οποία στηρίζεται συγκεκριμένα το αναιρετικό αίτημά τους.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 52 Κατά το άρθρο 119 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη.

Επί του παραδεκτού

- 53 Επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 168 Α της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 225 ΕΚ) και 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται στα νομικά ζητήματα και πρέπει να στηρίζεται σε λόγους που αφορούν αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιόν του διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσειόντος ή παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 16ης Μαρτίου 2000, C-284/98 P, Κοινοβούλιο κατά Bieber, Συλλογή 2000, σ. I-1527, σκέψη 30).
- 54 Το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου διευκρινίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιέχει τους προβαλλόμενους λόγους και τα προβαλλόμενα επιχειρήματα.
- 55 Από τις προμνησθείσες διατάξεις προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να στηρίζεται παρά μόνο σε λόγους που αφορούν την παράβαση νομικών κανόνων, αποκλεισμένης οποιασδήποτε εκτίμησης των πραγματικών περιστατικών. Το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η αναγκριβία του περιεχομένου των διαπιστώσεων του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του υποβλήθηκαν, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Όταν το Πρωτοδικείο έχει διαπιστώσει ή εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ασκήσει, δυνάμει του άρθρου 168 Α της Συνθήκης, έλεγχο όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών αυτών περιστατικών και τις έννομες συνέπειες που συνίγαγε το Πρωτοδικείο (βλ., μεταξύ άλλων, την προπαρατεθείσα απόφαση Κοινοβούλιο κατά Bieber, σκέψη 31).

56 Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει επίσης ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της διατάξεως ή της απόφασης της οποίας ζητείται η ανáιρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα στα οποία στηρίζεται συγκεκριμένα το αίτημα αυτό. Δεν πληροί την επιταγή αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία, χωρίς να περιέχει επιχειρηματολογία αποσκοπούσα ειδικώς στον προσδιορισμό της πλάνης περί το δίκαιο την οποία ενέχει, κατά τον αναιρεσείοντα, η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη ή απόφαση, περιορίζεται στην επανάληψη των λόγων και των επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου. Συγκεκριμένα, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής, πράγμα που δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψεις 34 και 35).

57 Αφενός, με την αίτηση αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο να εξετάσει αν το Πρωτοδικείο καλώς δέχτηκε ότι ο κανονισμός 123/97 δεν τις αφορούσε ατομικά, υπό την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης. Τα διάφορα νομικά επιχειρήματα που προβάλλουν συναφώς θέτουν υπό αμφισβήτηση πολλά από τα στοιχεία στα οποία στηρίχθηκε το Πρωτοδικείο για να αιτιολογήσει τη διάταξή του.

58 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στο πλαίσιο αυτό, οι αναιρεσείουσες, μολοντί θέτουν επίσης υπό αμφισβήτηση διάφορες διαπιστώσεις και εκτιμήσεις του Πρωτοδικείου ως προς τα πραγματικά περιστατικά, δεν τις αμφισβητούν εντούτοις αυτές καθαυτές, αλλά μόνο κατά το μέτρο κατά το οποίο το Πρωτοδικείο στηρίχθηκε σ' αυτές για να κρίνει ότι δεν νομιμοποιούνταν ενεργητικώς κατά το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

59 Αφετέρου, επισημαίνεται ότι η αίτηση αναιρέσεως μπορεί να στηρίζεται σε επιχειρηματολογία που προβλήθηκε ήδη πρωτοδίκως, προκειμένου να αποδειχθεί ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο απορρίπτοντας τους λόγους και τα επιχειρήματα που ο αναιρεσείων είχε προβάλει ενώπιόν του (απόφαση της 25ης Μαΐου 2000, C-82/98 P, Kögler κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 2000, σ. I-3855, σκέψη 23), οπότε τα νομικά ζητήματα που εξετάστηκαν πρωτοδίκως μπορούν να αποτελέσουν εκ νέου αντικείμενο συζητήσεως κατά την αναιρετική διαδικασία, εφόσον ο αναιρεσείων αμφισβητεί την ερμηνεία ή την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2000, C-210/98 P, Salzgitter κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5843, σκέψη 43).

- 60 Εν προκειμένω, από το δικόγραφο που κατατέθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η παρούσα αίτηση αναιρέσεως δεν αποτελεί απλή κατά γράμμα επανάληψη των ισχυρισμών και επιχειρημάτων που διατυπώθηκαν πρωτοδίκως και ότι οι αναιρεσείουσες παρέθεσαν με σαφήνεια τα επικρινόμενα στοιχεία της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως και τα επιχειρήματα βάσει των οποίων κρίνουν ότι η νομική εκτίμηση του Πρωτοδικείου είναι εσφαλμένη.
- 61 Στο πλαίσιο αυτό τονίζεται ότι, ακόμη και αν στην αίτηση αναιρέσεως δεν προσδιορίζονται ρητά όλα τα συγκεκριμένα σημεία της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, η Επιτροπή και οι υπέρ αυτής παρεμβαίνοντες δεν είχαν κανένα πρόβλημα να διατυπώσουν την άποψή τους επί των επιχειρημάτων που διατυπώθηκαν κατ' αυτών.
- 62 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να απορριφθούν οι ενστάσεις απαραδέκτου που πρότειναν η Επιτροπή, η Γαλλική Δημοκρατία και η Zimmermann και να εξεταστεί η αίτηση αναιρέσεως επί της ουσίας.

Επί της ουσίας

- 63 Κατά το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί, το αφορούν άμεσα και ατομικά.
- 64 Όσον αφορά το ζήτημα αν ο κανονισμός 123/97 αφορά ατομικά τις αναιρεσείουσες, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η γενική ισχύς και, επομένως, ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξεως δεν θίγεται από τη δυνατότητα ακριβούς, κατά το μάλλον ή ήττον, προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμα και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται σε δεδομένη στιγμή, εφόσον διαπιστώνεται ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται δυνάμει αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως, την οποία ορίζει η πράξη σε σχέση με τον

σκοπό που επιδιώκει (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψη 18).

65 Για να γίνει δεκτό ότι η επίδικη πράξη αφορά ατομικά τα εν λόγω υποκείμενα δικαίου, πρέπει η πράξη αυτή να τα θίγει λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών τους ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψη 20).

66 Εν προκειμένω διαπιστώνεται ότι, με την καταχώριση της ονομασίας «Altenburger Ziegenkäse» ως προστατευόμενης ονομασίας προελεύσεως, ο κανονισμός 123/97 αναγνωρίζει σε κάθε επιχειρηματία του οποίου τα προϊόντα ανταποκρίνονται στις κατά το άρθρο 4 του κανονισμού 2081/92 γεωγραφικές και ποιοτικές προδιαγραφές, οι οποίες είχαν επισυναφθεί στην αίτηση καταχώρισεως, το δικαίωμα να τα εμπορεύεται υπό την ονομασία «Altenburger Ziegenkäse» και παρέχει στην ονομασία αυτή την προστασία που προβλέπει ο κανονισμός 2081/92 για όλες τις προσηγόντως καταχωρισμένες προστατευόμενες ονομασίες προελεύσεως.

67 Ο κανονισμός 123/97 αποτελεί συνεπώς πράξη γενικής ισχύος και, επομένως, κανονιστικού χαρακτήρα, η οποία εφαρμόζεται σε αντικειμενικά προσδιοριζόμενες καταστάσεις και παράγει έννομα αποτελέσματα για κατηγορίες επιχειρηματιών που προσδιορίζονται γενικά και αφηρημένα. Έστω και αν τα υποκείμενα δικαίου στα οποία εφαρμόζεται μπορούσαν να εξατομικευθούν κατά τον χρόνο της εκδόσεώς του και αποδεικνυόταν ότι ο αριθμός τους δεν θα μπορούσε ουσιαστικά να ποικίλλει, τούτο ουδώς θα έθετε υπό αμφισβήτηση τον κανονιστικό του χαρακτήρα, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι ο εν λόγω κανονισμός αφορά μόνον αντικειμενικές, νομικές ή πραγματικές, καταστάσεις (βλ. συναφώς, μεταξύ άλλων, διάταξη της 24ης Απριλίου 1996, C-87/95 P, CNPAAP κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-2003, σκέψη 35).

68 Κατά συνέπεια, ο κανονισμός 123/97 αφορά τις αναιρεσείουσες μόνο υπό την αντικειμενική ιδιότητά τους ως επιχειρήσεων που αφενός παράγουν το επίμαχο τυρί εντός της γεωγραφικής περιοχής που έχει οριοθετηθεί σύμφωνα με τις προδιαγραφές

και αφετέρου εμπορεύονται το τυρί αυτό, όπως ακριβώς αφορά κάθε άλλο επιχειρηματία που βρίσκεται ή μπορεί να βρεθεί στην ίδια κατάσταση.

- 69 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο, δεχόμενο ότι ο κανονισμός αυτός δεν αφορά ατομικά τις αναιρεσειούσες, δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο.
- 70 Η ορθότητα της διαπιστώσεως αυτής δεν αναιρείται από το επιχείρημα των αναιρεσειουσών ότι ο κανονισμός 123/97 θα τις αφορούσε ατομικά, αν η Επιτροπή είχε επιλέξει την έκδοσή του βάσει της συνήθους διαδικασίας των άρθρων 5 έως 7 του κανονισμού 2081/92, κατά την οποία παρέχεται σε κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που έχει έννομο συμφέρον η δυνατότητα να προβάλει ένσταση κατά της σχεδιαζόμενης καταχώρισης.
- 71 Συγκεκριμένα, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η εφαρμογή της διαδικασίας του άρθρου 17 του κανονισμού 2081/92 ήταν παράνομη και ότι η ύπαρξη δικονομικών δικαιωμάτων, τα οποία εγγυάται ρητά στους ιδιώτες η οικεία ρύθμιση, ή η απλή συμμετοχή του ιδιώτη στη διαδικασία εκπονήσεως κανονιστικής πράξεως από κοινοτικό όργανο μπορεί να εξατομικεύσει τον ιδιώτη αυτό υπό την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, η άσκηση της ευχέρειας προβολής ενστάσεως, η οποία προβλέπεται στο πλαίσιο της συνήθους διαδικασίας καταχώρισεως, δεν θα μπορούσε, εν πάση περιπτώσει, να έχει ως αποτέλεσμα να αναγνωριστεί το δικαίωμα των αναιρεσειουσών να ασκήσουν προσφυγή κατά της πράξεως που εκδόθηκε μετά την ολοκλήρωση της διαδικασίας αυτής.
- 72 Συναφώς τονίζεται κατ' αρχάς ότι, κατά το το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού 2081/92, ένσταση ενώπιον της Επιτροπής κατά της σχεδιαζόμενης καταχώρισης μπορεί να προβάλει μόνο ένα κράτος μέλος, εφόσον προηγουμένως του έχει υποβληθεί σχετική ένσταση από φυσικό ή νομικό πρόσωπο που μπορεί να αποδείξει έννομο οικονομικό συμφέρον.

73 Εξάλλου, από το άρθρο 7, παράγραφος 5, του κανονισμού 2081/92 προκύπτει ότι, όταν στην Επιτροπή έχει υποβληθεί παραδεκτή ένσταση, το κράτος μέλος ή τα κράτη μέλη που έχουν προβάλει ένσταση για την καταχώριση αντιπαρά τίθενται, κατά τη διαδικασία της ενστάσεως, προς το κράτος μέλος που έχει ζητήσει την καταχώριση. Συγκεκριμένα, δυνάμει της εν λόγω διατάξεως, τα «ενδιαφερόμενα κράτη μέλη» καλούνται να επιδιώξουν την επίτευξη συμφωνίας μεταξύ τους και, αν το επιτύχουν, να κοινοποιήσουν τη συμφωνία στην Επιτροπή.

74 Συνεπώς, από το γράμμα και το πνεύμα του άρθρου 7 του κανονισμού 2081/92 προκύπτει ότι η δήλωση περί προβολής ενστάσεως κατά της καταχωρίσεως δεν μπορεί να προέρχεται από το κράτος μέλος που έχει ζητήσει την καταχώριση και ότι η διαδικασία του άρθρου 7 του κανονισμού 2081/92 δεν αποσκοπεί στη ρύθμιση των ενστάσεων που έχουν υποβάλει στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους που έχει ζητήσει την καταχώριση μιας ονομασίας τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που κατοικούν ή είναι εγκατεστημένα σ' αυτό το κράτος μέλος.

75 Επί των ενστάσεων αυτών πρέπει καταρχήν να έχει ληφθεί απόφαση πριν το οικείο κράτος μέλος διαβιβάσει στην Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 5 του κανονισμού 2081/92, την αίτηση καταχωρίσεως που του έχει υποβάλει μια ομάδα ή, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο.

76 Αν, σ' αυτό το στάδιο της διαδικασίας, η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους αυτού δεν λάβει υπόψη τις παρατηρήσεις που διατυπώνει κατά της αιτήσεως καταχωρίσεως ο έχων έννομο συμφέρον επιχειρηματίας, ο επιχειρηματίας αυτός οφείλει να προσφύγει στα αρμόδια εθνικά δικαστήρια με αίτημα ενδεχομένως την αναγνώριση της ελλείψεως νομιμότητας της συμπεριφοράς της εν λόγω αρχής από την άποψη των διατάξεων του κανονισμού 2081/92, των οποίων την τήρηση υποχρεούνται τα κράτη μέλη, κατά το άρθρο 5, παράγραφος 5, να εξακριβώνουν πριν διαβιβάσουν την αίτηση καταχωρίσεως στην Επιτροπή.

77 Εξάλλου, οι αναιρεσείουσες δεν απέδειξαν ότι δεν θα είχαν καμία δυνατότητα να προσφύγουν στα εθνικά δικαστήρια κατά οποιουδήποτε ανταγωνιστή που θα

εμπορευόταν τυρί με την ονομασία «Altenburger Ziegenkäse» που δεν θα είχε παραχθεί εντός της γεωγραφικής περιοχής την οποία οι αναιρεσείουσες θεωρούν ως τη μόνη σύμφωνη με τις διατάξεις του κανονισμού 2081/92. Κατά την εκδίκαση της προσφυγής τους αυτής θα μπορούσαν να προτείνουν την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του κανονισμού 123/97, οπότε το εθνικό δικαστήριο θα ήταν σε θέση να αποφανθεί επί όλων των σχετικών αιτιάσεων, κατόπιν ενδεχομένως της υποβολής στο Δικαστήριο προδικαστικού ερωτήματος ως προς το κύρος του κανονισμού αυτού.

- 78 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 79 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή και η Zimmermann ζήτησαν την καταδίκη των αναιρεσειουσών και δεδομένου ότι η αίτηση αναιρέσεως απορρίφθηκε, οι αναιρεσείουσες πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα. Κατ' εφαρμογή του άρθρου 69, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού, η Γαλλική Δημοκρατία και το Freistaat Thüringen, παρεμβαίνοντες, θα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) Καταδικάζει τη Molkerei Großbraunschain GmbH και τη Bene Nahrungsmittel GmbH στα δικαστικά έξοδα.**
- 3) Η Γαλλική Δημοκρατία και το Freistaat Thüringen θα φέρουν τα έξοδά τους.**

Λουξεμβούργο, 26 Οκτωβρίου 2000.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

B. Σκουρής